

MÉREGTELENÍTŐ

2015.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Bizony, gyorsan sárgulnak, majd egy-két szeles nap után kopaszodnak is a fák. Szürkére vált a kék égbolt, s a fűtés beállta előtt még lehet – ki hitte volna 1 hónapja! – hogy fázni is fogunk.

És itt már ugrik a gondolatom egy másik vágányra. Arra, hogy milyen jó, hogy van tető a fejünk felett, nem úgy, mint azoknak, akik útjuk során sok-sok át-szállás, várakozás közben áznak, fáznak. És eddig jutva gondolatban már mindegy, milyen ármány okozta ezt a helyzetet, mindegy, hibásak-e, vagy nem, de emberek ők is, és fázni nagyon rossz. Hisz a nyelvünk, szólásaink is jól megfogalmazzák, még a kutyát is sajnáljuk ilyen időben kiverni.

Itt beindul bennem a segíteni akarás. De hogyan, hol, kinél kellene jelentkezni? És mennyit bírnék, hisz éppen elégnek bizonyulnak a napi teendőim. És hogy tudnék segíteni?

Őszintén csodálom, hogy a sok gonoszság, felelőtlenség mellett mennyi jó-ság is van a világon! Itt kis hazánkban is. Mennyi a „vándorlókkal”együtt fázó önkéntes segítő! Önként ázik és fázik, hogy segítsen. Azért ez nagyon szép, nem? Érzem, kellene kiutat találni abból az érzelmi csapdából, ahová a félelem miatt estünk! Zuhantunk. És várjuk, mi segít ki onnan. És nem jön semmi, ami tartósan felszínen tartana.

De most megtaláltam, miközben Veled beszélek. Már máskor is megtapasztaltam, csak addig nehéz egy helyzet, amíg kívül vagyok rajta. Ha bele megyek, ha segítek a benne küszködőknek, mindjárt elhordozható. Még nem tudom, csak sejtem, számomra mit jelent a jövőben ez a belültre jutás.

Kívánom Neked is, Olvasó, tudd legyőzni a félelmeidet, rossz sejtéseidet, és légy egyszerűen csak ember! Légy Önkéntes Segítő a Te helyzetednek, személyiségednek megfelelő módon, itt, ebben az országban, népednek, akit megtámadtak, de azoknak is, akik ennek az ördögi tervnek (talán jóhiszemű-en) szenvedői. Induljunk!...

Márai Sándor: Felelni

Néha felelni kell az élet kiszámíthatatlanul bekövetkező,
s elodázhatatlanul végzetes pillanataiban: felelni kell,
az egészre. Ki vagyok? Mit akarok?

Ki ellen, kinek érdekében akarok élni?

Miért? Milyen képességekkel, eszközökkel, felkészültséggel?

Ami fontosabb mindennél: milyen szándékkal?...

És felelni az egészre: hol tartok?

Van-e még tartalékom áldozatkészségből, önzetlenségből,
vagy már csak megóvni és megmenteni akarok maradék készleteket?

Ez a pillanat az életben, amikor felelni kell.

Várják a választ, a csend nagy, drámai.

De ilyenkor megtudod és észreveszed,

hogy e kérdésekre szavakkal nem, csak az étellel lehet felelni!

JÓ KÉRDÉSEK!!

Alapkérdések

Kérdés: Ki a bevándorló?

Válasz: Egy országba beköltöző személy vagy csoport, aki eddig más országban élt.

Kérdés: Ki a menekült?

Válasz: Olyan személy, vagy csoport, aki származási, vagy szokásos lakhelyén kívül van, mert vallási, politikai, kisebbségi üldözés éri, vagy mert ilyen csoport tagja.

Kérdés: Ki a betolakodó?

Válasz: Az a személy, vagy csoport, aki egy másik országba erőszakos módon, vagy fenyegetést, vagy megfélemlítést alkalmazva gazdasági, vagy politikai célok érdekében hatol be és ott tartózkodik.

Kérdés: Ki a megszálló?

Válasz: Az a személy, vagy csoport, aki egy másik országban erőszakos módon a politikai hatalom megszerzése és megtartása érdekében tartózkodik.

Kérdés: Ki hajt végre inváziót?

Válasz: Az a csoport, aki tömeges méretekben beözönlik egy területre annak birtokbavétele céljából.

Időszerű kérdések

Kérdés: Mi a célja a tömegek Európába településének?

Válasz: Az európai kontinensen először meggyengíteni, majd kiszorítani az itt élő népek kultúráját, felszámolni a görög-római gyökerű politikai és jogrendet, valamint kiszorítani a Biblián alapuló vallási hagyományokat.

Kérdés: Kik hajtják végre ezt a cselekvéssort?

Válasz: Először a kirobbantott háborúk, terrorista talajú államok által elűzött politikai menekültek. Majd a nyomukba küldött más országok lakosai is.

Kérdés: Használják-e fegyvert céljaik elérésére?

Válasz: Nem használnak. Az európai jogrendszer gyengeségeit kijátszva békés eszközökkel telepsznek le.

Kérdés: Miért áll jórészt 20 és 45 év közötti férfiakból az ide érkezettek zöme?

Válasz: Küldöik ismerve az európai országok jogszabályait 2-3 év múlva az un. családegyesítéssel fogják megsokszorozni a létszámot.

Kérdés: Valóban mindenüket elveszített földönfutók jelennek meg országunkban?

Válasz: Nem, ezeknek egy törpe kisebbsége indult útnak az életét mentve. A többség anyagilag ellátott, információkkal felkészített, otthoni és itteni szervezők által koordinált ember.

Kérdés: Hogy viselkednek az európai vezetők?

Válasz: Úgy, mint akinek fogalma sincs a Brüsszelben-Strassbourban hozott törvények tömegéről. Mivel nem tudja, mit tartalmaznak, ezért ahelyett hogy alkalmazná, ötletbörzét hirdet meg.

Kérdés: Miért gyűlölik a magyar vezetőket és a magyar álláspontot?

Válasz: Azért, mert a meghozott törvények betartására hivatkozva következetes, elvi alapokon áll. Így védi a hazáját. Is.

Kérdés: Hogyan lehet elterelni a társadalmak figyelmét az idegen népek által a jövőben okozott veszélyekről?

Válasz: Sokat kell az apró jelentőségű és sokadlagos fontosságú témákkal foglalkozni a sajtóban. Így egy sor technikai problémává zsugorítják a meglévő valódi gondot: Európa fegyvertelen elfoglalását.

Kérdés: Mit szólnak a messzi földről idehozott-ideűzött-idetelepített emberek sorsához?

Válasz: Fájdalom látni a becsapott, otthonuktól elszakított emberek nyomorúságát. A félrevezetésüket be kell szüntetni! Életükről, boldogulásukról eredeti hazájukban kell gondoskodni! Az ideérkezőkre vonatkozó törvényeket be kell tartani és be kell tartatni! Minden távoli országból érkező letelepedése és befogadása egy-egy lépéssel közelebb viszi Európát a politikai-társadalmi-vallási-kulturális felszámoláshoz.

Kérdés: Mit tesz az Egyház?

Válasz: Sikertelen diplomáciai próbálkozásai voltak 2015 tavaszán. Az olaszországi partoknál vízbe veszett tömegek láttán egy pápai látogatás és komoly életmentő segélyezés folyt. A pápa az elmúlt két évben kétszer tárgyalt az amerikai elnökkel - a jelek szerint eredménytelenül. A nyugati országok konformista népei és püspökeik sem tudnak életképes, hosszú távú, valódi keresztény antropológiai alapokon álló javaslatot tenni.

Kérdés: Mikor ébred(nek) fel a nép(ek)?

Válasz: Az első európai terrortámadás utáni temetésen. Talán.

Kérdés: Volt-e már hasonló eset a történelemben?

Válasz: Igen volt. A törökök a 16. században apró lépésenként, alig láthatóan, embert ember után becsempészve foglalták el Budát.

Kérdés: Milyen lehetséges utak vannak?

Válasz: Egyesítsük minden erőnket, amely a megmaradásunkat szolgálja! Támogassuk azokat, akik óvják és terjesztik a magyarság kulturális értékeit! Védjük meg a családokat és szilárdítsuk a közösségeket! Álljunk azok mellé, akik nyíltan is vállalják a magyar és a környező országok érdekeinek védelmét! Nagyjaink mellett kövessük a történelmi egyházak példáját. A hitből és erős meggyőződésből végzett munkájukhoz csatlakozva szolgáljuk egész népünk fennmaradását! Mielőtt olcsó népszerűséggel vádolsz, gondolkozz! Azután imádkozz! Imádkozzunk együtt!

Várnai Péter c.prépost

Az esélytelenek nyugalma...

Kedves barátnőm a minap zokogva hívott fel, még soha nem hallottam így sírni. Úgy érezte, képtelen egy percet is elviselni a munkahelyén azután, hogy ott egy nappal előbb meglopták, a közvetlen munkatársa aznap lépett ki, ráadásul felettese is fölényes, udvariatlan hangon közölte kívánságait.

Feladata pedig lett volna, mert a számítógépes rendszer másnapi változása miatt minden lezáratlan dolgot be kellett volna fejeznie. Pár órája volt csupán, hogy ezt elvégezze, de az együttérzés hiánya és a következő napok bizonytalansága annyira elkésérítette, hogy teljesen reményvesztetten ült számítógépe előtt. Legszívesebben menekülésre fogta volna a dolgot, de a kötelességérzete még nem engedte.

Mindezt akkor nem értettem a zokogástól, csak sejtettem, hogy azonnal meg kell keresnem, hogy segítek. Befelé menet arra gondoltam, ugyan mit tudnék én segíteni neki, hisz az én számítógépes ismereteim kimerülnek abban, hogy most Neked mesélek, kedves Olvasó. Ezért aztán nagy-nagy nyugalom szállt rám. Tudtam, itt most nem az lesz a fontos, hogy mennyi munkát tudok ténylegesen elvégezni helyette. A jelenlétem és a részvétem lesz a segítség. Tudtam, engem most az Úr hív vagy küld, ezért mindent ott hagyva, úgy, ahogy voltam, utaztam majd egy órát, hogy barátnőmhöz eljussak.

Mikor megláttuk egymás, Ő jól kisírta magát, aztán úgy-ahogy megértettem azt is, mi az, amiben segíteni tudok. Pár órát voltam csak ott, és még jócskán maradt utána is tennivaló, de Ő megnyugodott, a krízis lezajlott, mert nem érezte már egyedül magát és így folytatni tudta a rábízott munkát.

Ma reggel aztán a rádióban hallottam jól megfogalmazva az ilyen fajta küldetést. Hisz mindnyájan küldöttek vagyunk, és mindnyájan **esélytelenek** is vagyunk abban a küzdelemben, amit Jézus földi élete óta az embernek a világban végeznie kell. A bárány mindig esélytelen a farkassal szemben, ezért magára nem számíthat. De a nyáj együtt erőt jelent, és vele ott van egy pásztor, akinek vannak eszközei a farkasokkal szemben.

Amikor a mai Európában rémüldözünk, amikor azt érezzük, esélytelenek vagyunk, egyedül ettől lehet a szívünkben nyugalom: van Pásztorunk, aki régen magára vállalta, és már megnyerte a farkassal való küzdelmet. Igaz, a küzdelemben sok bárány áldozatul eshet, mert a farkas újra és újra támad, de a Pásztor ellenében nincs esélye!!

Ebben bízhatunk!!!

Tamás Tímea: Evangélium előtt

élni kellene
vagy meghalni
egyremegy
mondják sokan
de a félelem
ott fészkel már
az ereszen
jő és megy
mint a fecske
senki sincs
aki kilesse
titkait
házát
házáját
az igazit
élni kellene
de az élet
és a halál
édestestvérek
akár a jó közhelyek
a buták
s az édes-bús
melódiák

fészke vagyok félelemnek
búnak, bajnak s az életnek
sirámnak, romantikának
ágya vagyok a halálnak
csillagszórója a vágynak
szemfedője a reménynek
társa a tegnapi fénynek
hull az eső, sose fogy el
süllyed a föld Noé alatt
s a názáreti evezője
szeli halkán a habokat
hogy megtudja mért s mi végett
kell a kereszten meghalni
mért nem lehet kínok nélkül
a világot megváltani

tudja most, hisz sejtette már
hallotta az anyaméhben
a betlehemi kórusban
jászol menti bégetésben
hogyan az Isten és a Sátán
(a víziszörny Leviatán)
rég osztottak már mindenben
az első s végső vacsorán
valahol a ködben vannak
látni vélik a halászok
mikor bevonják a hálót
s némák a hullámcsapások
s csupán (messze ott a ködben)
Jézus evezője hallik
s a világ még megváltatlan
álomittasan aluszik

fogyatkoznak napok, telek
fogyatkozunk.
álmaink gyűjteménye
rég a köcsög alján
aprópénz
rézpénz
fonnyad a bőrünk
feszül, ereszkedik
feszül
mint a fájdalom
lelkünk bevonata
bocsánatot kérünk a
szavaktól
szégyelljük őket
a bölcsesség
csak hallgatás
így tanították
megtanultuk
félünk
ennyi

AZ EMBER AZ AKADÁLYOK FIA

Saját elkötelezettséged ad majd értelmet az életednek! Ezért követel az élet az embertől ambíciót, akaraterőt és törekvést, amivel azt mondhatja: Nem adom fel!

Az Élethez bátorság kell. Ez az a merészség, amit Tillich a *lét bátorságának* nevez. Ne feledd, mindig túl kell jutnod azon, amit már elértél! Vigyázat! Nagyon könnyű feladni. Azt mondani: mi a csudának tegyem, nincs is értelme így az életednek. De gondold meg: minket minden nap meghívnak. Minden reggel, amikor felkelünk, arra kérnek, hogy keljünk fel: *valamiért!*

Mivel tudom, hogy hívnak, ezért az indulás, a felkelés pillanata a szabadság cselekedete is! Egy ilyen egyszerű dolog – és az Élet iránti elkötelezettséget jelenti. A sport példája mutatja ezt jól: kocogás, hegymászás, úszás, futás, bármi, amiben ellene mondasz annak, hogy elhagyd magad, azt jelenti, hogy ellene mondasz a *nemlétnek!*

Néha azt mondjuk, hogy a körülmények ellenünk szólnak. Elbátortalanodunk, hajlamosak vagyunk az elkeseredésre. Pedig az ember épp az akadályokon keresztül építi magát. Minél több az akadály előtted, annál nagyobb és értékesebb a kihívás, hogy túljuss rajtuk. Lehetséges, hogy az akadályok előtt így szólsz: végem van, nem megy. Majd leülsz, és vársz.

Lehet azonban, hogy megérezed a kihívást, és azt mondod: lássuk csak, hogyan győzhetem le! Majd szilárdan elhatározod, hogy felülkerekedsz: és legyőzöd! Ha így cselekszel, a létezés magasabb fokára jutsz! Mert az akadály a növekedés, a fejlődés, a felnövekvés eszköze.

Kudarcc, üldöztetés, börtön, a családot ellenállása, betegségek? Ezek azok az alkalmak, amikor az ember érettebbé válhat, élete lélekben elmélyülhet és megérinthesi lényé legnagyobb mélységeit. Ezért mondják a kínaiak: az ember az akadályok fia.

Változtasd meg a szíved...
Ha a szívünk nem változik, nem leszünk jobbak.
Az elköltözés, elmenekülés nem válasz;
a munkahely-változtatás sem az;
a szív átváltozása az igazi.
Hogyan változtassunk hát?
Imádsággal...

Megragadott Márai Sándor alábbi írása, mely annak a hangulatnak a kifejezése, amit háború alatt életben maradván érezhet az ember. Csodálatosan érzékelteti a békéjét őrző, azt megbecsülő magyar város polgári életét. Vajon tudunk-e még vigyázni a hagyományainkra a jelen és közeljövő fenyegetései közepette? Nincs háború, mégis, lassan kicsorognak az ujjaink között azok a szépségek, melyek az értékes, békés élet jelei.

Márai Sándor: Utazás a békébe (Pesti Hírlap 1941. nov. 1.)

Egy nap Sopronban. A pályaudvaron nincs kocsis — a városban mindössze négy taxi közlekedik most, s ezek éjjel-nappal foglaltak —, gyalog indulok a Lövér felé. Ez az első, s majdnem az utolsó háborús jel, melyet az idegen ebben a városban észlel.

Sopronnak talán az a szerencséje most, hogy kiesik a nagy útvonalakból: Győrben kell átszállani a mellékvasútra, a világ nagy eseményei a fővonalakon robognak el a város mellett. A város nemcsak azért csöndes, mert kevés a taxi. A lelke csöndes. Valami van ebben a városban — tapintat, okosság, leszűrődött szemlélet, szenvedélymentes élettapasztalatok —, ami megérinti az idegent. A Lövér erdeje aranyárga. Ilyenkor a legszebb az erdő, hideg fényben. Alkonyatig járom az erdőt, fölmegek a Károly-kilátóhoz, messze csillog a Fertő sekély vize, a város, tornyaival, éretten és tömören pihen a keleti Alpok árnyékában, mint egy befejezett remekmű. A levegő él és jóízű. Az Alpesekből érkezik; Sopronban könnyen lélegzik az ember. Alkonyatig járom az erdőt, fölmegek a Károly-kilátóhoz,.. messze csillog a Fertő sekély vize, a város, tornyaival, éretten és tömören pihen a keleti Alpok árnyékában, mint egy befejezett remekmű. A levegő él itten, jóízű. Az Alpesekből érkezik; Sopronban könnyen lélegzik az ember.

Évtizede jártam itt először, s mindig visszajöttem, egy-két napra; néha, boldogabb időkben Bécsből kocsival jövet, csak órákra. Azt az élményt nyújtotta, amit a magyar vidéki városok közül csak Kassa: az öntudatos, teljes és zárt városiasságot. Alkonyatkor lemegek az erdőből a városba, s újra megcsodálom a villanegyed szépségét, ápoltságát, az utcák rendjét. Kassa és az erdélyi városok mellett ez a legurbánusabb városunk. Az urbanitás nemcsak az utcák elrendezése, hanem modor és magatartás is. Ahogy itt köszönnek, útbaigazítanak, felelnek az üzletekben, mindez mély és régi magyar városi kultúra kifejezése. Esztendeje először érzem azt, hogy béke van körülöttem. Egy időben Sopront szombaton és vasárnap előzönlötték a bécsi turisták; a háború most megszúrta ezt az idegenjárást, de a soproniak nem panaszkodnak. Csendben akarnak élni, mert vihar van. Panaszai általánosak, néha hiányzik egy és más, de ezek a hiányok átmenetiek. A város szerényen él, de elégedetten. Az új polgármestert dicsérik. Egy pék ezt mondta: „Mindig be lehet hozzá menni”. A város lehetőleg keveset politizál, dolgozik és csendesen él. Szünetmentes város ez. Indulatoktól és vad szenvedélyektől korbácsolt időnkben olyan, mint

egy sziklaktól védett szelíd kikötő, melynek öblében csendesen fodrozik a tenger, mikor az óceánon vihar reng.

Este hatkor végigmegyek a Várkerületen, a környező utcákon és tereken. Kevés várost ismerek, mely ilyen öntudatosan őrzi, és ilyen szerényen rejti kincseit. Széchenyi szobra mögött a Kaszinó ablakai világítanak. Ez a vidéki kaszinó nyájas fényeivel, mindig honvágyat ébreszt: pontosan így kellett volna élni: vidéken, este hatkor külföldi lapokat olvasni a kaszinóban, s vacsoráig tarokkozni. Benézek a kaszinó ablakán, csakugyan tarokkoznak odabenn. A kártya általában unalom, de a tarokk bölcsesség. A tarokkozó ember nem nyerni akar, hanem szemlélődni és megmaradni.

A tér végében a domonkosok temploma már sötét. Csak az oltárok előtt égnek az örökmécsek. Néhány magányos ember ül a padokban: ezek a vidéki templomok, estefelé, a félhomályban rejtőző magányos, emlékező emberekkel, ez a legmélyebb emberi közösség Európában. Pontosan így ülnek most hideg templomokban emberek Nürnbergben, Párizsban, Stockholmban és Bolognában, halottaikra gondolnak, s iparkodnak erőt szerezni az élethez. Most az idő jeladására megszólal a városban mindenfelé az estharang. A Templom-utcán megyek végig, a Fegyvertár-utcán. Mennyi szépség! Ezek a loggiás, árkádos udvarok, ezek a dús faragású homlokzatok, ezek a csendes, egyemeletes paloták! Az Esterházyak, az Eggenbergekné palotája, a Szent György templom barokkjá, a Várostartonyot övező gyönyörű tér a Storno házzal, ahol valamikor Mátyás király szállott meg, a Kecsketemplom gótikus tornya, a Kolostor utca ősrégi házaival, ezek az ablakok és kapualjak, ezek a zöld olajfestékkel lakkozott, régi nemesi és polgári házak kapui, a Starhembergek és a Zichyek háza: mindez úgy áll össze városnak, műveltségnek, életformának, mint a Nyugat legérettebb városalkotásai, mint Salzburg vagy Gaht. Ez a város szerény, nem beszél sokat, de tudja rangját. S a régi kövek között érezni és emlékezni tud, őriz egy polgári életformát, mely a legértékesebb volt Magyarországon az elmúlt négyszáz esztendőben. **A békét őrzi e bolthajtásos szobákban, a békét, melyet a háborúban minden ember külön őriz meg lelkében és életében, ha túl akarja élni a vihart.** Sopronnak múltja van, melyről tud, s ezért van jövője is.

Hűséges város, de hálás is, most látom: minden utca tele van emléktáblákkal. Megbecsüli fiait. Kis János, a költő-pap, éppen úgy emléktáblát kapott itt, mint Berzsenyi, aki az itteni gimnáziumban volt verekedős gyerek, s még mit sem árult el későbbi depressziós lelkialkatából; emléktáblát kapott Rákosi Jenő, Frankenburg és Révai Miklós, Gyóni Géza és Liszt Ferenc, aki itt koncertezett először, pendelyes gyermek korában. A város tudja, mivel tartozik a szellemeknek, melyek e kövek között világítottak valamikor. Tiszteli a betűt és a köveket, mert tudja, hogy az emberi lélek az igaz betűkből és művészi kövekből rótt művekben él legtovább.

A szél a kapuk fölött gyaluforgácsot lobogtat: a soproni polgár jelzi, hogy szüretelt, s a kapu alatt, hosszú asztalok mellett, ősi jogon kiméri borát a

vendégeknek, akik zsebükben hozzák a borkorcsolyát. Részeg embert sehol nem láttam, de vacsora előtt, uzsonnára, mindenki piros bort iszik — az uzsonna-bor ősrégi magyar szokás, szalonna és kolbász kell hozzá, s akkor nagyon egészséges. Sopronban ezt is tudják. A Katolikus Konvent bormérésébe térek be, amíg a negyednyolcas, utolsó lövéri társaskocsi indulására varok. A Konvent bolthajtásos tiszta szobája tele van kvaterkázó, tarokkozó soproniakkal; nagy a füst, s hangos a kétnyelvű beszéd, mely körülbelül így hangzik: „Ich hab ihm gsagt, er soll zum asztalos gehen und sagen, ich lasse megcsináltatni den nachtkaszn, aber nur jutányosan”. Két nyelven beszélnek, de egy szívvel éreznek: magyarul.

Este van, visszamegyek az erdőbe. A társaskocsi fényszórója ideges fényt dob a sárga októberi lombokra. Az erdő csendes, a hold változik, a szél elállt. Talán itt lehet egy éjszakát gonosz álom nélkül aludni ... nagy ajándék ma, Európában.

Az emberi jóság terjedésének reményei az állatok is!

Egy etológustól (állatviselkedés kutató) hallottam (TV-n?, interneten? már nem tudom) két érdekes megfigyelést.

Dániában a II. világháború előtt az volt a szokás, hogy a "tejesember" a megrendelt tejesüveget egyszerűen letette az ajtó elé a küszöbre, és továbbment. Pár cinke rájött, hogy a tejesüveget leragasztó alufóliát ki kell lyukasztani, és akkor hozzá fér a tejhez. Amikor számuk elért egy kritikus szintet (ezt persze senki megfigyelő nem tudta, hogy mekkora ez a szám és mikor érték el), akkor egyszerre minden cinke tudta. Jött a háború, tej nem volt, ezek a cinkék is elpusztultak (hány évig él egy cinke?), de fiókaik voltak. Amikor véget ért a háború és volt újra tej, amit ugyanúgy raktak le az ajtó elé mint előtte, ezek a cinkék, bár azelőtt tejet sohasem láttak, mégis mindnyájan tudták a "tejlopás" módját.

Hasonlót figyeltek meg a kutatók egy szigetvilágban. Néhány majom úgy ette a krumplit, hogy előzőleg a tengerben megmosták. Ezt a kutatóktól tanulták meg, akik megmutatták nekik, hogy így sokkal finomabb. Amikor számuk elért egy kritikus szintet, hirtelen minden majom tudta. Ámde nemcsak ezen a szigeten élők, hanem a többi szigeten levők is, akikkel nem is volt semmilyen kapcsolatuk.

A majmok génállománya 96%-ban (egyedek szerint 98%-ban) megegyezik az emberével. Hát akkor nem sópánkodni kell, nem elkeseredni, hanem elkezdni tenni a jót (bármilyet). Talán nem is olyan nagy az a kritikus szám, amit el kell érni, hogy aztán mindenki tegye.

Fodor Ákos:

Kit, mit nem volnál
képes elengedni, azt
csupán használod

Az élet minden
pillanata: haladék:
úgy becsüld - vagy ne

Popper Péter:

Egy alkalommal beszélgettem Pilinszky Jánossal, és a katolikus költő megjegyezte:

- Utállak benneteket pszivel kezdődő foglalkozásúakat.
- Miért utálsz János?
- Mert nagyon nagy terheket raktok az emberekre. Azt hirdetitek, hogy minden emberi problémának van megoldása. Ezzel sikerül elérnetek, hogy az emberek többsége úgy érzi, csak ő olyan hülye, hogy nem tudja megoldani a szexuális problémáit, a szüleivel való viszonyát, a házasságát, az egzisztenciális ügyeit, a politikai orientációját stb. - és összeomlik. A valóságban, - mondta Pilinszky - az élet dolgainak többsége nem megoldható. Legfeljebb jól-rosszul elviselhető. Óriási a különbség közöttünk. Ti úgy gondoljátok, hogy az életben problémák vannak és megoldásokra van szükség, én meg úgy gondolom, hogy az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség. Szíven döfve tántorogtam ki Pilinszkytól.

Eörsi István: A harmonikus élet receptje

Ha bánt valami,
szedj mélyről a tálból,
szedj még egyszer és menj,
légy máshol.

Tisztára törölt
szemüvegedet vedd le.
Mebékélt szemmel nézz
elhülyülő szemekbe.

Elviselhető lesz
az elviselhetetlen,
de nem lehetséges,
ami lehetetlen.

Mi elfogadhatatlan,
– mert a szív belefásul -
azt ne fogadd el, sőt
ne is vedd tudomásul.

Zágon István: Befőzés

Úgy kezdődött az egész, hogy a feleségem elhatározta, hogy az idén semmit sem fogunk befőzni. Mert – azt mondta – minek erőlködjön az ember, minek fájdítsa a hátát a gyümölcs-cipeléssel, magozással, passzírozással, mikor ma már olyan remek készen vett konzerveket, dzsemeket és lekvárokat árul a Közért, hogy nincs az a finnyás vendég, aki meg tudná különböztetni az ízüket attól, ami odahaza készült, fáradságos és teljesen felesleges munkával. Mindezt még júniusban mondta a feleségem, amikor még azt hitte, hogy az eper olcsóbb lesz, mint ahogy talán olcsóbb is lett volna, ha el nem fogyott volna. Viszont a cseresznye-meggy szezont lekéstük, mert éppen akkor utaltak be bennünket Szigligetre.

Hanem aztán visszaérkeztünk, és a feleségem kiment a spájzba, és azt mondta: milyen kár, hogy annyi üres üveg porosodik ott, és vajon nem venné-e át őket a Közért? De szerencsére nem vette, ugyanis épp akkor kaptunk egy nagy kosár remek őszibarackot ajándékba – mint egy barátnő saját termését -, és mivel annyit nem lehet megenni, másrészt még egy kicsit meg is puhultak az úton, tehát lett belőlük 15 üveg gyönyörű dzsem.

Sárgabarackot viszont azért főztünk be, mert egy másik barátnő nagyon kényelmes receptet ajánlott: nem kell a haját lehúzni, csak úgy összedarálni az egészet, majd meglátjuk, milyen finom pikáns íze lesz.

Na, meg is láttuk, de a feleségem azt mondta, hogy a színét össze se lehet hasonlítani az olyan barackdzsemmel, aminek a haja le van húzva, és épp ezért, mert ez már úgy is egybe megy – főzött 5 üveg lehúzott barackot is, annak az elvi elhatározásának fenntartásával, hogy a tavalyi 110 üveg befőtt a legnagyobb örültség volt, és az idén esze ágába se jut ilyesmire vállalkozni. Mindössze még 10 üveg egészen apró vörös szilvát főztünk be, mert az idén hihetetlenül olcsó volt, persze: azt is csak úgy, egész egyszerűen, fahéj és szegfűszeg nélkül. Aztán 5 másik üveg vörös szilvát, fahéjjal és szegfűszeggel. Továbbá 10 üveg ringlót, mert azt a gyerekek úgy szeretik, és cseresznye-meggyet úgyse főztünk be, hát ahelyett.

De eper helyett igazán csak 20 pohár málnadzsemet vettünk a Közért-nél, ahol egy barátnő azt suttogta, hogy az idén nem lesz az a remek komprimált paradicsom, mint tavaly, ennél fogva most főzzük a paradicsomot.

Elannyira, hogy ma már a 95. üvegnél tartunk; a tavalyról maradt 20 üveggel együtt 115, nem számítva a kék szilvát és a savanyúságot, aminek csak szeptember végén lesz az igazi szezona.

Mivel azonban minden jó, ha jó a vége, és türelem rózsát terem – örömmel jelenthetem - hogy eljött a Sárika néni, a feleségem megkínálta a Közért-málnával, és a Sárika néni nagyon megdicsérte, mert hiába: ennek mégis-csak más az íze, mint annak a vacaknak, amit az üzletben árulnak.

És eljött a Micike néni is, aki megkóstolta a baracklekvárt, és megjegyezte, hogy ő igazán nem azért mondja, de ennek koránt sincs az a finom aromája, mint amit a feleségem saját kezűleg főz be, idehaza. Amiben egyébként igaza is volt, mert ezt a lekvárt ő küldte tavaly, a saját receptje szerint befőzve, kóstolónak.

Áprily Lajos: Imádkozom, legyek vidám

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bántanak
és senkire se haragudjam.
Arcom ne lássa senkisémet
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.
Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyújtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressek.

Tudom, sokat búvölt a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.
Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra pusztá lelkem,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre leltem.
Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskeszó bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

Garai Gábor: Példázat a szeretetről

A szeretetet szét kell osztani
az emberek között - hogy el ne
fogyjon.
Azért teszel félre egy maroknyi
kovászt,
hogy kenyeret kelessz és süss
belőle,
s azzal egész háznéped jóllakassad.

Ha nem őrzöl meg egy kevés
kovászt
utoljára dagasztott kenyeredből,
tékozlásod bélyegét éget
homlokodra, és sorra elhagynak
híveid.

utolsó falás kenyered akár
tűzbe is vetheted; ha kovász

ég el, éhenvész házőrző kutyád is.
Ha nem adsz - vagy nem kérsz
cserébe
kovászdóért - kovászt, s a
szomszédod is így tesz,
egész országok elnéptelenednek.

(Persze, a kovász se mindent
keleszt meg,
ha sárba gyúrod, abból nem kenyér
lesz:
nem osztja szét s nem őrzi meg
magát.)

A szeretetet szét kell osztani,
mert természete szerint oszthatatlan;
mikor már másnak nem jut,
magadnak sem marad belőle.

TALLÓZÓ

Ez a rovat úgy készül, hogy egész hónapban követem, gyűjtögetem a referátumokat. Nagyon érdekes megfigyelni, hogy halad előre napról napra a felismerés a jelen kor történéseinek háttéréről. Számomra nagyon megható, ahogy a pápa és más keresztény papok is – bár feltehetően ők is látnak-mégis a menekültek megsegítésére szólítanak. (Szerk.)

Isten nem teremt selejtet címmel szept-1.-én a Maszol.ro közölt Bőjte Csabával interjút. Csaba testvér szerint nem áll meg a lábán az a feltételezés, hogy a menekültek nagyon másfajta emberek lennének, akik ne tudnának Európában élni. Felidézte: „Kint jártam Budapesten a Déli pályaudvaron, rengeteg menekültet, és köztük sok-sok gyereket láttam... Ezért mindenkit arra kérek, hogy a menekültekkel szemben legyünk emberségesek. Egy utat javasolnék. Ismerős, hogy 1956 után Ausztriában, Nyugaton, a magyar menekültek számára befogadó légerek létesültek, ahol nem csak a nyelvet, de az együttélés szabályait is meg lehetett tanulni. Aki erre hajlandó, azt be lehet fogadni, aki erre nem, azt haza kell toloncolni... Megtapasztaltam, hogy az elvadult, utcára került gyerek nagyon goromba, gonosz tud lenni, és ha az ember őket elúzi, akkor nagyon kegyetlenekké válnak, de ha befogadom, szépen megfürdetem, megetetem, majd iskolába viszem, megnyugszik, és megérti, hogy mindaz, amit neki meg kell tanulnia, az ő javát szolgálja. Hihetetlen gyorsan fel tudnak zárkózni ezek a gyermekek. Tisztelettel javaslom a kormányainknak, hogy sürgősen hozzák létre az Európai Akadémiát, egy olyan képzési központot, amely felkészíti a bevándorlókat a békés együttélésre.” Bőjte Csaba arra is felhívta a figyelmet: „lejárt az idő, mikor fényes lakásokból bölcs tanításokat mondogathatunk. Ki kell lépni Mesterünk, Jézus Krisztus útjára, és meg kell győznünk az embereket, hogy Isten parancsainak megtartása nélkül életünk pusztulásba torkollik. Ha ezt nem merjük felvállalni, nem tudjuk az embereket szeretettel, szeretetre nevelni, akkor a történelem mint fölösleges kacatokat a süllyesztőbe küld... Európa vizsgál, esélyünk van, hogy eredményesen letegyük ezt a vizsgát, és még erősebb, szebb legyen a világunk, de azt is tudni kell, ha ezt a vizsgát Európa elbukja, akkor a békés létünket is elbukhatjuk.”

A bíróság megsértése miatt elzárásra ítélték egy Kentucky állambeli jegyzőnőt, Kim Davis Rowant, aki vallási alapon megtagadta, hogy házassági okmányokat állítson ki azonos nemű pároknak – tudósított az MTI szept.4.-én. Kim Davis Rowan megköszönte az ítéletet, de kitartott keresztény meggyőződése mellett, miszerint házasságot csakis egy férfi és egy nő köthet egymással. Fellebbezése egészen a Legfelsőbb Bíróságig eljutott. Ez volt eddig a legnagyobb figyelmet kapott olyan eset, amikor egy köztisztviselő a vallási meggyőződésére hivatkozva szegült szembe a Legfelsőbb Bírósága meglegházasságokat törvényesítő döntésével.

Ugró Miklós Szabadon imádkozni címmel a Magyar Nemzetben szept.5-én írta: a menekültek többsége egy olyan Európát vizionál maga elé, amely már

nem létezik. Egy szír menekült például azt mondta: „Mi demokraták vagyunk, szabadon szeretnénk élni és imádkozni.” Egy másik fiatalember pedig felidézte: „Amikor Irakból elindultunk, csak egyetlen tervünk volt, a keresztény Európa.” A cikkíró fölteszi a kérdést: „Hogyan győzzük meg őket, hogy a jelenlegi Európai Unióban ezeket a vágyálmokat hiába keresik? A keresztény Európa vezetői ma azt várják el a keresztényektől, hogy a tolerancia nevében korlátozzák hitük szabad kinyilvánítását, hogy ne zavarják a más hitűek komfortérzetét. Természetesen vallásszabadság van, csak az imádkozás szabadságának vannak apróbb korlátai, olyanok például, hogy igyekezzenek azt a templomokon belül tartani. A keresztény Európa már jó ideje nem keresztény..., de még nem is mozlím.”

Kertész Imre: A migrációval elpusztítja magát Európa címmel idézett a Magyar Idők szept.7-én a Nobel-díjas író írásából, mely a svéd Friatider című lapban jelent meg. Kertész Imre leszögezte: „Európa gyerekes és öngyilkos liberalizmusa miatt hamarosan aláhanyatlik. Európa alkotta meg Hitlert, és Hitler után a kontinensnek nincsenek érvei: a kapuit szélesre tárja az iszlám előtt, nem mernek többé beszélni fajról és vallásról, miközben az iszlám csak az idegen fajokkal és vallásokkal szembeni gyűlölet nyelvét ismeri... Mindig ugyanúgy végződik: a civilizáció eléri az érettség bizonyos fokát, ahol már nemcsak hogy nem képes megvédeni önmagát, hanem látszólag érthetetlen módon a saját ellenségét imádja.”

„A bevándorlók célja az iszlám terjesztése” címmel Youssef Khalil, a Magyarországi Kopt Ortodox Egyház vezetőjével készített interjút a Magyar Nemzet szept.17-én. Szerinte az Európát elárasztó migránsok nem menekültek, hanem a gazdag arab országok küldik őket földrészünkre, hogy a kontinenst mohamedán hitre térítsék. Az egyházi vezető szerint a mozlím migránsok idővel nemcsak Németországot veszik célba, hanem a teljes földrészt. A főpap szerint ugyanaz megy végbe most Európában, ami 1400 évvel ezelőtt történt Egyiptomban, amikor megszállták az arabok, csak most sokkal gyorsabb a ritmus. A koptok akkor naivan elhitték az érkezőknek, hogy békés a szándékuk, és szeretnének az országban letelepedni. Tíz év, és az európaiak nem találnak maguknak helyet a saját országukban. „Az érkezők azzal a szándékkal jönnek, hogy terjesszék az iszlámot, idő kérdése, de Európa mohamedán kontinens lesz. Mert akik érkeznek, abban hisznek, hogy ha nekik köszönhetően az európaiak felveszik az iszlámot, ők a mennyországba kerülnek.” Nemrég huszonegy vértanú halt meg Líbiában, akiket az Iszlám Állam fejezett le. Túlélhették volna, ha áttérnek az iszlámra, de ők Istent választották, és kitartottak a hitük mellett.

Köves Slomó, az Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség vezető rabbija szept.19-én nyilatkozott a Magyar Nemzetben: „A migránshelyzettel kapcsolatban láthatóan mindenki zavarban van, és egyelőre nem úgy tűnik, hogy bárki tudná, mit is kellene csinálni. Kifejtette, attól függetlenül, hogy mit gondolunk, hová vezetnek ezek a folyamatok, „amikor rászoruló embereket

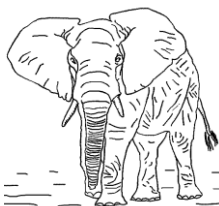
látunk, akik a lefejezés és az élve elégetés elől ide menekülnek kapuinkhoz, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy enyhítsük szenvedéseiket. Másfelől veszélyt jelent-e a zsidó-keresztény hagyománynak nevezett civilizációra, ha más gyökerű tömegek jelennek meg benne? Konzervatív emberként úgy vélem, nem problémamentes, ahogyan Európa viszonyul a gyökereihez, a közérdek és a személyes erkölcs és felelősség kérdéseire, valláshoz és Istenhez. Ezzel akkor is foglalkozni kellene, ha most nem tűnne fel itt egy kultúrájában és vallási gyökereiben sokkal magabiztosabb hagyományközösség. Zsidó alapvetés, hogy a jólét próbatétele sokszor nehezebb, mint a szegénységé, mert a jólétben az ember hajlamos elfelejtkezni róla, hogy nem önmagától és nem önmagáért van itt, hanem egyfajta küldetést teljesít, hogy a világot és önmagát jobbá és szentebbé tegye. Európának néhány évtizede sok tekintetben ezt a próbatételt kell kiállnia. Valljuk meg, nem sok sikerrel.”

Szeretet, helytállás és nyitás címmel tudósított szept.22-én a Nyugatijelen.com arról, hogy Bőjte Csaba ferences szerzetes egy római konferenciáról érkezett haza, ahol az utcán élő emberek gondozását vállaló szerzetesek osztották meg tapasztalataikat. Felidézte: megrendült lélekkel hallgatta végig az Afrikából, Ázsiából érkező szerzetes társak beszámolóit. „Szinte hihetetlen volt számomra, hogy Szenegálban manapság is több mint 300 000 gyermek él rabszolgasorsban. Kenyában 250 000 család él az utcákon. De nagyon nehéz a helyzet Pakisztánban is és számos más afrikai, ázsiai országban. A szerzetesek beszámolóit durva erőszokról, gyermek- és szervkereskedelemeiről szóltak.” Rámutatott: a Föld lakossága 95 százalékának jóval kevesebb jólét jut, mint például az alacsony bérből élő hazai pedagógusoknak. „Meg tudjuk-e becsülni jólétünket?” Figyelmeztetett: az önmagával elfoglalt jóléti társadalmakat már számtalanszor elsöpörte a szegénységben sínylődő tömeg. Napjainkban egy világméretű forradalom van kitörőben. Ezt a zűrzavart azonban sem kerítésekkel, sem fegyverekkel nem lehet helyreállítani. „Csupán szeretettel, jósággal, nyitottsággal.”

Rónay Tamás Pápai intelmek Amerikának címmel szept.30-án a Népszavában értékelte Ferenc pápa több mint egyhetes amerikai apostoli látogatását. Kiemelte, hogy a vizit középpontjában a menekültek és a klímavédelem állt. „Ferenc pápa történelmi látogatást tett Amerikában... a világ lelkiismereteként lépett fel, rávilágított olyan problémákra, amelyeket az emberek hajlamosak politikai szemüvegen keresztül megítélni. A pápa Philadelphiában hangsúlyozta: a világot csak akkor lehet kigyógyítani bajai-ból, ha leomlanak a származás, a vallás falai.” Rónay leszögezi: a hívek a pápától nemcsak lelki útvalót, hanem iránymutatást is kaptak. „Az már azonban más kérdés, hogy ki mit szűr le a szavaiból, s lesz-e fogantatja annak, amit elmondott. Ha már néhány tízezer ember, netalán százazrek figyelmét felkeltette a világot fenyegető, súlyos problémákra, azt is komoly sikerként könyvelheti el.”

Márai Sándor: Ajándék

És mégis, ma is, így is,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák füledt illatát,
a folyó zöld hullámát,
egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

Kinek hogy megy?

...a másik szemével látni a világot? Azt mondja egy indián fohász, hogy "add nagy Manitou, hogy ne alkossak az emberről ítéletet, míg nem tettem meg egy mérföldet a mokaszinjában!" Ahhoz, hogy belebújjunk a másik cipőjébe, ki kell bújnunk a sajátunkból. És ez nem könnyű!

Szeretnénk azt hinni, hogy ahogy mi látjuk, úgy a jó, ahogy mi gondoljuk, úgy a jó, és minden, ami MÁS, az nem jó, vagy legalábbis nem annyira. Pedig az esetek nagy részében ez nem igaz. Lehet, hogy a másik jobban látja! Hogy közelebb áll az igazsághoz!

Mint amikor egy törzs tagjait odavezetik bekötött szemmel a számukra ismeretlen elefánthoz. Azt a feladatot kapják, hogy tapintással állapítsák meg, milyen állatról van szó. Az első, aki az ormányát fogta, azt állította, hogy az elefánt egy kígyószerű állat, a másik, aki a fülét kapta el, egy hártyszerű állatról beszélt, megint másik egy kemény páncélos állatról beszélt, miután az agyarárt tapogatta. Kinek van igaza? Mindenkinek! És senkinek! Hiszen egyikük sem látta a teljes képet. És gyakran mi is így vagyunk! Ítéletet alkotunk részinformációk alapján, sokszor nem csak a szemünk, de még a fülünk is csukva van. Csak a szánk nincs. Persze vannak kivételek.

Az igazán boldog embereknek nincs szükségük a másikat sárba tiporni ahhoz, hogy önmagukat szeretetre méltó emberként lássák. Mint ahogy az

igazán önbizalommal teli embereknek sincs szükségük arra, hogy magukat magasra emeljék, vagy másokat lehúzzanak.

Hiszen az egész innen ered. Ha magamat nem látom szeretetre méltónak, akkor miért várnám el, hogy mások szeressenek. Ha másoktól nem várhatom el, hogy szeressenek, akkor kompenzációként meg kell teremtem, hogy szeretetre méltó legyek. Ehhez pedig vagy nekem kell jobbnak látszanom, vagy a többieknek rosszabbnak.

És mindezen igyekezetünk közben nem vesszük észre, hogy mi úgy, ahogy vagyunk, jelen állapotunkban is szeretetre méltók vagyunk. Senki nincs a világegyetemben, aki ugyanolyan lenne, mint mi. Senkinek nincs ugyanolyan ujjlenyomata, hangja, alakja, értelme, szeretete, mint nekünk. Egyediek és soha meg nem ismétlődőek vagyunk.

Ha pedig tudjuk magunkról, hogy agresszívek, arrogánsak, házsártosak, lusták, rendetlenek vagyunk, akkor tudnunk kell azt is, hogy **változhatunk**. Meg van bennünk az erő a változásra. Ha igazán akarunk! És erre most van a legmegfelelőbb idő! Nem kell várni hó végéig, hó elejéig, vagy akár szilveszterig!! Ne feledd: ma kezdődik életed hátralévő része!!!

/Kreutz Zs./

Fekete István Apám c. gyűjteményéből

„Vannak temetők, melyekből a múlandóság réme huhog felénk, vannak, melyek rideg kőerdejükkel messziről ráfeküsznek a szívünkre, és vannak, melyek olyanok, mint a csendes falusi kertek, hol magától nő a jácint, szabad benne halkán nevetni, hiszen a méhek is zümmögve dúdolgatnak a virágokon, és a napsugár is tűnődve el-elszunnyad a sírok közének pihenős völgyében. Ilyen volt a mi temetők is. Napsugaras nyáron, puha, álmodó télen. Tavasszal ott nyílt az első virág, és az ősz fáradt mosolygásában ott volt a legtöbb ragyogás...

És más temetők a falu végén vannak, kint, a legutolsó zsellérház után, hol már a koldus is jó éjszakát mond, és ha - ne adj Isten! - valaki télen határozza el magát, hogy kiköltözik, hát a gyászoló rokonság legkegyesebb gondolatai is beleragadnak a térdig érő sárba, és a keményebb szívűek nem is átalják megmondani, hogy a boldogult bizony - isten nyugtassa - várhatott volna tavaszig.

Nem úgy a mienk! A mienk a faluban volt, mint az iskola vagy a templom, és ha az emberek hajnalonként munkára mentek, beköszöntek a nagykeresztnek, s ez azoknak is szólt, akik a kereszt két ölelése tárt karja alatt pihentek... Így aztán a falu együtt élt a temetővel. A tavasz nem kerülte

el, a nyár ellustálkodott benne, az ősz különös gonddal festette sárgára, pirosra, és a tél lágyan szórta kemény markából a hópelyheket, hogy békén alhassanak, akiknek az elrendeltetett. Nekem két kistestvérem is künt lakott a temetőben, nagy fenyők árnyékában, de nem akarták soha, hogy azért én szomorú legyek. Sőt úgy éreztem, segítenek is néha, amikor játék közben az ő fáik mögé bújtam...Szinte velünk játszottak, és jól éreztem közelségüket, ha ott feküdtem a földön. Tudták titkaimat...

Csak egy nap volt, amikor ünnepélyesek lettek, és elgondolkodók: mindenszentek napján! Sírtakarójuk ekkor kivirágzott, keresztjük karjára koszorú simult, és én is ünneplőben jártam-keltem a temetőben. Alig ismertünk egymásra. A nagy fenyők mereven álltak őrt, a kápolna kis harangja siránkozva kereste hangját a hosszú hallgatás után, s a sírokon égő gyertyák gyászos lobogása mindenáron azt akarta, hogy szomorúak legyünk. Amikor a mi gyertyáink is leégtek, már alkonyodott. Édesanyám keze megsimogatta a keresztet, és elgondolkodva azt mondta, hogy egy keveset maradhatok még, ha akarok. Csak erre vártam. a nagy fenyők tövében elrejtett egész csomag karácsonyfa-gyertyát elővettem, és amikor csendesen beosont a temetőbe az est, a kistestvérek sírján már ötven szál gyertya ontotta az én pajtáskodó szeretetem fényét. Huszonöt piros, huszonöt fehér. A fenyők súgtak-búgtak, és én tudtam, hogy nekem szólnak.

Aztán elmúltak a fények, hétköznapi meleg másnapok lettek, és én már rég elfeledtem a mindenszenteki gyertyákat, amikor ijesztő dolog történt. Egyik este az apám a bolti könyveket nézegeti, és megszólal:

- Egy csomag gyertya. Miért itt veszik a gyertyát? A városban olcsóbb...

Anyám is megnézte: - Én nem hoztam. Mari, miféle gyertya ez?

Mari se tudott róla. Ekkor már vörös voltam, és apám rám nézett.

- Te vetted? Nem szóltam. -Te vetted? - Igen... - Gyere be a szobába.

Tudtam, hogy kikapok, de nem a verésre gondoltam. A két sírra a lobogó gyertyákra... A szobában sötét volt.

- Hazugságon már rajtacsíptelek - mondta tompán az apám -, most már lopsz is. Mert ez lopás - és a szekrény tetejéről levette a pálcát.

- Hova vitted azokat a gyertyákat? Hallgattam. Istenem, hát hova vittem volna?

- A Kicsik sírjára - és kezembe temettem az arcom. - A temetőbe.

Csend lett. Sóhajtó, nagy csend. A pálca koppanva hullt vissza a helyére, és emlékek zsongtak föl a sötétben, melyeket én nem ismertem.

- Azért szólhattál volna - mondta csendesen az apám, és nehéz léptekkel kiment a szobából.

Ekkor úgy éreztem, a nagy felhők felállnak mellettem, susognak valami vigasztalót, de a szívem mégis megrázta valami rég elmúlt bánat, s azért halkán elsírtam magam."

Karinthy Frigyes: Előszó

Nem mondhatom el senkinek,
elmondom hát mindenkinek
Próbáltam súgni, szájon és fülön,
mindnyájatoknak, egyenként, külön.

A titkot, ami úgyis egyre megy
S amit nem tudhat más, csak egy
meg egy.

A titkot, amiért egykor titokban
Világra jöttem vérben és
mocsokban,

A szót, a titkot, a piciny csodát,
Hogy megkeressem azt a másikat
S fülébe súgjam: add tovább.
Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Mert félig már ki is bukott, tudom,
De mindig megrekedt a félúton.
Az egyik forró és piros lett tőle,
Ő is súgni akart: csók lett belőle.

A másik jéggé dermedt, megfagyott,
Elment a sírba, itt hagyott....A
harmadik csak rám nézett hitetlen,
nevetni kezdett és én is nevettem.

...Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.
Hogy fájt, mikor csúfoltak és
kínoztak,
És sokszor jobb lett volna lenni
rossznak,

Mert álom a bűn és álom a jószág,
De minden álmnál több a valóság,
Hogy itt vagyok már és még itt
vagyok

S tanúskodom a napról, hogy
ragyog.
Nem voltam jobb, se rosszabb
senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él,
Mindenkinek rokona, ismerőse,
Mindenkinek utódja, őse,

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.
Elmondom én, elmondanám,
De béna a kezem, s dadog a szám.

Elmondanám, az út hova vezet,
Segítsetek hát, nyújtsatok kezet.
Emeljetek fel, szólni, látni, élni,
Itt lent a porban nem tudok beszélni.

A csörgőt eldobtam és nincs
harangom,
Itt lent a porban rossz a hangom.
Egy láb a mellemre lépett, eltaposta,
Emeljetek fel a magosba.

Egy szószéket a sok közül kibérelek,
Engedjete fel a lépcsőjére, kérlek.
Még nem tudom, mit mondok majd,
nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.

Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára
várván.

Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit elmondok mindenkinek.

Szabó Lőrinc: Tréfálkozó őszi levelekkel

Milyen száraz és hideg a lelkem,
pedig te melengetted a kezeid közt!
Milyen száraz és üres az ágyam,
pedig teleszórtad a csókok aranyával!
Csókok aranyával, arany levelekkel -
de elhagytál a tréfálkozó őszi levelekkel. –
Nem tudok aludni miattad, álmomban is
ujjad simogatását érzem a homlokomon.
Csillogó gyíkok voltak az ujjaid,
arany gyíkok, és mellemen futkostak tegnap este.
De messze a tegnap, csókokkal arany levelekkel!
- Mondd, mért hagytál el a tréfálkozó őszi levelekkel?

Kosztolányi Dezső: Őszi reggeli

Ezt hozta az ősz. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlik egy kövér bogyróról,
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezükkel intenek felém.

Nagy László: Dióverés

Elsuhogott az a füttyös
sárgarigó délre.
Sárgul az árva diófa
zöld terebélye.

Levelek lengnek, akár a
színarany rigó-szárnyak,
elszállnak ők is a szélben
puszta határnak.

Áll a diófa, és érett
kincsei válnak tőle:
szellő ha bántja az ágat,
buknak a földre.

Szaporább kopogás, csörgés
támad, ha jön az ember,
s bottal az ágak bogára
boldogan ráver.

Földre, fejekre, kosárba
kopog a dió-zápor,
burkos dióra a gyermek
kővel kopácsol.

Már, mintha álmodnék, hallom
zaját a jó örömnak,
darálók forognak, diós
mozsarak döngnek.

Fagyban és nagy havazásban
meg kell maradnunk jónak
s tisztának is, hogy örüljünk
csörgő diónak.

Majd csorgó hó levén ring a
picike dió-csónak,
s lomb zöldül újra a füttyös
sárgarigónak.

VICCOLDAL

Bankárok üzleti tárgyalásának szünetében megcsörren az egyik mobil:

- Hello, szívem! Az előbb láttam egy új estélyit. Megvehetem?
- Miért ne?!
- Cuki vagy! Láttam egy hozzá illő kutyust is a luxus-állatkereskedésben.
- Ha valóban illik hozzá, legyen az is a tiéd, de gondoskodnod neked kell róla!
- Nem gond, tudod, hogy szeretem az állatokat. Viszont akkor át kell alakítani a lakást a kutyus miatt.
- Rád bízom az ügyet, de tízmilliónál többet ne költs a munkálatokra.
- Nem, dehogy. Kösz és szia!

A férfi elmosolyodik, lenyomja a telefont, majd a magasba emelve elkiáltja magát:

- Nem tudja valaki, kié ez a mobil?!
- Bocsánat uram, ráültem a távcsövére!
- Nem tesz semmit asszonyom. Látott ez már külön dolgokat is!

Két barát találkozik a pályaudvaron:

- Mit csinálsz te itt?
- Elkísértem az anyósomat a vonatig.
- És mitől kormos az arcod?
- Megcsókoltam a mozdonyt induláskor.

A mérkőzés szünetében a hazai csapat edzője odasétál Szepesihez, a rádió legendás riporteréhez:

- Kérem, nem tudná lassabban közvetíteni a meccset? A fiúk nem tudnak ilyen tempóban játszani.

Vidéken lévő feleség táviratozik a férjének: "Anyám nagyon rosszul lett. Beszállították a kórházba. Az orvosok feladták."

A férj válasza: "Remélem, nem az én címemre!"

- Szóval azt állítja, hogy eltűnt az anyósa?
- Igen.
- Mikor?
- Úgy két évvel ezelőtt.
- Ember! Akkor miért csak most jelenti be?
- Valahogy eddig nem mertem elhinni.

Világhírű vonósnégyesbe keresünk elsőhegedűst, brácsást, és csellistát.

Írországból felszáll a repülőgép, 140 (ír) utassal a fedélzetén. Egy órával felszállás után az egyik utaskísérő bejelenti:

- Kedves utasaink! Sajnos egy logisztikai hiba miatt kevesebb ételt kaptunk, így csak 40 ebédet tudunk felszolgálni. Aki önként lemond az ételről, annak ingyen italt adunk a hátralevő 5 órában!

Eltelik egy újabb óra, ismét az utaskísérő:

- Kedves utasaink! Aki mégis meggondolta volna magát az ebéddel kapcsolatban, kérjük jelezze! Még 40 adag rendelkezésre áll...

- Azt tudtad, hogy a delfin olyan okos állat, hogy fogságban pár nap alatt be-tanítja az embert, hogy álljon a medence mellé és dobáljon neki halakat?

Magyar fiatalok beszélgetnek:

- Képzeld, már két éve van diplomám, de csak most találtam állást a nagybátyám révén.

- Végre, ez nagyszerű hír. És hol dolgozol?

- Mondom, a nagybátyám révén!!!

Miért megy a skót tolatva a McDrive-ba?

- ???

- Hogy a barátnője felől legyen a fizetőablak.

Az ötéves Pistike kérdezi anyukájától:

- Anyu, miért vannak fehér szálak a hajadban?

- Tudod, kicsim, valahányszor valami rosszat csinálsz, elszomorodom, és egy hajszálam kifehéredik.

- Áhá, akkor értem már, hogy a nagyi haja miért tiszta fehér!

Azt mondják, a szerencsejáték tönkreteszi az életed. Valójában a mi csalá-dunkat csak még jobban összehozta. Kénytelenek voltunk egy egyszobás garzonba költözni.

- Aggyonisten bátyám! Hogy ment a munka az idén?

- Á, jól ment kérem szépen, nem panaszkodhatom. Fát kellett volna vágjak, de jött egy nagy vihar s elintézte, aztán búrjánt kellett volna kaszáljak, de egy ménkű belécsapott, s meggyúlt az egész, így aztán asse kellett megcsinálni...

- S most micsinál bátyám?

- Há én itt várom, hogy egy kicsi földrengés kivesse a földből a pityókámat...

Az újdonsült apuka kirohan a szülőszobából, hogy elújságolja a hírt a kint várakozó családtagoknak: - Ikreink születtek!

- Na és kire hasonlítanak? - kérdezi a nagymama.

A férfi elgondolkodik, majd felel:- Hát egymásra!

SZÖSSZENETEK:

Ki a hideget nem szereti, hóember nem lehet.

Mindenhol jó, de legolcsóbb otthon.

Hajléktalanok jelmondata: "Kukából nem lesz szalonna".

A tapasztalat jó iskola, csak a tandíj magas.

Okos vagy, ha csak a felét hiszed el annak, amit hallasz.
Zseniális, ha tudod melyik felét.

A kémia ugyanaz, mint a fizika, csak büdösebb.

Az irónia nem más, mint a szellemes emberek gorombáskodása.

A szálka a hal bosszúja.

Az ámokfutás a jövő tömegsportja.

A biztonság az a veszély, amit nem érzékelünk.

Ha tilosban parkolsz, ne kapcsolj ki az ablaktörlőt.
Mozgó ablaktörlő alá nem lehet betenni a büntető cédulát.

Az önző csak magára gondol, az irigy másokra is!

A legrosszabb dolog a világon az, amikor a hülyeség szorgalommal párosul.

A felfedezések úgy születnek, hogy valaki nem követi az utasításokat.

Az ostoba ötletek valósulnak meg a leggyorsabban.

A lustaság netovábbja, ha valaki azt álmodja, hogy nem csinál semmit.

A nagyotmondás ellen a nagyothallás az egyetlen védelem.

A pofon elhadart simogatás.

Én különb vagyok, mint a többi ember, mert belőlem csak egy van, a többiből pedig sok.

Amiről azt gondolod, hogy mások gondolják rólad, azt Te magad gondolod saját magadról.

